

LA «SANTA» MISSIÓ

Aquí lo sensible es que se l'estimés en forma de lar en la Plaça de Armas, proferintas algunes críts de «Visca Espanya!» «Visca Weyler!» «Abaix l'autonomia!» Y donant-se reproducció pública. El dia 15. donaren lo calcar bayo-de proferir

colorchecker CLASSIC

En P
vella, co
germans
están u
ventre.

Tot al
llar, de
fer la s
era l'séu
racterist
vella s'ha

A tru
conserva
Si li p
combra
de resp
combran
En un
xat de s

Lo di
molt mo
passat q
que l'
no n'hi
els vold

Els d
retrato
bola.

Y se

silabas

Lo m
Weyler
ssiu las

Pero
protest
havia m

Dava

Correa,

la dimi

Pero
veuent
gasta s

Es a

Un n
—La
per me

Y ate

—Fo
ba; per
care un

Lleg
«El
cinco
»Des
bado.»

¡Qué s'hi fará!.... Lo rector de Carbà, al apoderarse

dels tocinos, devia figurarse que practicava la máxima

evangèlica «Estimarás al próxim com à tu mateix.»

Jadas.

Las autoritats se personaren en lo lloc dels successos, per
sudint als motinats, alguns dels quals sigueren detinguts.

A la nit del mateix dia 12 se formà una manifestació popu-

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrossats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya pesetas 1'50
Cuba y Puerto Rico. 2.—Estranger. 2'50

PLOVENT SOBRE MULLAT

Vaja que aixó ja sembla la liquidació final

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50
Cuba y Puerto Rico. 2.—Estranger. 2'50

PLOVENT SOBRE MULLAT

Vaja que aixó ja sembla la liquidació final

¡AYGUA VÁ!

Es falta espay per descriure 'ls estragos produïts á Catalunya, pero principalment al Plá de Barcelona, per las últimas inundacions. Trista memoria quedará en los deltas del Llobregat y del Besós de la nit del 15 de janer de 1898.

Las ayguas varen desbordarse invadintlo y arrasancho tot. Per la part de Ponent l' inmens espay comprès entre Montjuich y Castelldefels, la hermosa horta del Llobregat que tanta riquesa ostentava, deguda al traball humà, quedà convertida en un bras de mar. Las casas de pagés y 'ls arbres mes copulents sobressortian apena en aquella inmensa extensió d' aygua. Algúns pobles de la ribera del riu, comensant per Molins de Rey y acabant pel Prat, sufriren danys inmensos y passaren terribles perills. Las pérduas experimentadas s' evalúan en algúns milions de pessetes.

Per la part de Llevant, lo Besós feu també de las sevas, destruhint l' horta de las riberas, inundant la part baixa dels pobles del Plá, tallant lo pont del tramvia de Badalona, posant en perill la vida dels numerosos vehins. ¡Quánta desgracia y quant estrago!....

Condemnats fatalment á que sempre plougi sobre mullat, ja veurán com lo govern no fa res per aliviar l' afflictiva situació de las víctimas de tan terrible contratemps. Ni á pesar de la gran pluja dels núvols, cessarà per això la pluja trimestral de las contribucions y tributs de tota mena. Al igual que 'ls rius també se sortirán de mare, com de costum, los recaudadors de contribucions, los comissionats de apremis y 'ls taruguis de la investigació. Lo llot de la inmoralitat administrativa cubrirà l' esperit dels homes de la mateixa manera que 'l llot de las riuhadas cubreix los camps.

Desgracia sobre desgracia.

Pero ja que las ocasionadas perla naturalesa cega no poden evitarse, perquè no reforsar los ressorts de la voluntat pera fer impossibles las que produxeixen aquejós gobernans sense conciencia, flagell dels pobles deprimits que 'ls suportan?

No soch fanatich: si ho sigüés faria notar una circumstancia, ó millor dit una coincidència. Observin sino que las inundacions de la nit del 15 coincideixen ab los exercicis espirituals, en gran escala, que s' estan celebrant en casi totes las iglesias de Barcelona.

Ara figúrinx que ressuscitant lo bon humor y la despreocupació que anys enrera dominavan en la capital de Catalunya, las inundacions formidables haguessen sobrevengut en plenes festas carnavalescas com las que se celebravan per allá á l' any 60, en que la ciutat entera se convertia en un inmens manicomí. ¿qué no haurian dit los capellans desde la trona? ¿Acács no haurian aprofitat l' occasió per presentar l' assot com un me rescue i just casticth de Déu?

Donchs, fas-i ara l' oració per passiva. Las inundacions han vingut no quan Barcelona s' està divertint, sino quan una bona part de la població invadeix las iglesias, assistint als meetings místichs de la missió: quan los jesuitas y 'ls caputxins, y 'ls dominicos y 'ls filipenses y 'ls escolapis y tota la caterva de las corporacions religiosas, predican á competencia y ab tal frenesi, que iglesia hi ha a Barcelona, en la qual s' hi donan tres funcions diàries... una mes que als teatros populars en los días de festa.

En aquests preciosos moments, quan tots los esforços de las autoritats eclesiàsticas, tentus de las modernes llibertats que pels demés mortals son lletra morta, se dirigeixen á fanatizar á las multituds, á enervar mes y mes los estímuls vitals de la llibertat y del progrés, a apartarlas del camí de la ilustració moderna; en aquests moments es quan los nuvols del cel (del cel, senyors!) s' esbotzan, reinflan los rius, inundan els camps, destruixen las culturas y amenassan als pobles.

¿Qu' es això?...

Si jo 'm trobava dintre de la pell de D. Jaume, ja no diria:—Fumém, fumém!...

Aquesta vegada diria:—Pleguém, pleguém!

P. K.

N Romero Robledo no descansa. Garla en los rotllos del saló de conferencias, convoca als seus amics, els reuneix, y no poguen repartirlos-hi llengüets, procura alimentarlos de discursos.

L' altre dia va ferne un demandant l' immediata reunió de las Corts. En aquest mateix sentit di-
rigeix un mensatge á la regent,

y si no se l' escoltan.... ja 'l sentirán!.... Hasta 'ls sorts arribaran a sentirlo.... Qué 'ls sorts!.... ¡Hasta 'ls morts del cementiri! ¡Hasta eu Canovas!....

* * * Perque á n' ell si una cosa l' treu de tino es que pugan terse unes novas eccions ab los encasillats de rigor y ab las trampas de costum.

En Romero—aguantinse l' riure—s' constitueix des de aquest instant en campeó enèrgich y decidit de la legalitat electoral.

—No va ser ell per ventura qui primer va violarla al constituirse las primeras Corts de la restauració? Donchs ningú mes indicat qu' ell mateix per vetllar per la seva puresa.

En aquest mon hi ha homes que tenen zelos de la seva concubina.

Si 'ls republicans que van ferse matar á Sarriá, resucitessin, seria curiós sentir lo que dirían á propósito dels exclusivismes manifestats per algún grupo federal, al retxassar l' invitació que li sigüé dirigida per anar tots los republicans á una á honrar la bona memoria de aquells màrtirs.

—Vintiquatre anys han passat desde la fetxa del nostre sacrifici, y encare no heu après res, imbécils!....

* * * En efecte: fins en una expansió de familia, com es l' expressió de un carinyo que tots per un igual sentim ó hem de sentir á lo menos envers los nostres morts gloriosos, ha de haverhi qui 's dongui á coneixer pels seus odis, per las seves passions migradas, pels seus rezels injustificats. ¡Quina satisfacció mes gran pels monàrquics que continúan subsistint y subsistirán eternament mentres durin aqueixas estúpidas diferencies, trascendent á tot, fins als actes mes neutrals, per lo que respecta á las derrias especials de cada grupo, com la manifestació de Sarriá!

Es precis que l' opinió republicana de las massas reacciona contra 'ls incurables fautors d' antagonismes. Ja que tant desitjan anar sols, potser deixantlos sols enterament colmarán las seves ambicions.

Per avuy no dihem res més.

A Zaragossa gran meeting demanant l' implantació del servei militar obligatori, ó siga l' igualtat entre 'ls pobres y richs per lo que respecta al dever constitucional de defensar á la patria ab las armas á la mà, y sendre iedencies de cap mena.

Aquesta es la seu general de tot' Espanya.

Y no obstant, en Sagasta, sempre dihen lo mateix:
—No hi sento de aquesta orella.

* * * Si 'ls antagonismes socials que ha engendrat la guerra de Cuba carregant exclusivament sobre dels pobres un servei penosissim, perillós y fecundo sols en pérdua de vidas, prenguressin cert relleu, y arribessin á trascendir al ordre públic, potser llavoras á n' en Sagasta se li destaparía aquella orella per la qual no hi sent.

¡Sempre succeix així! May los gobernans d' Espanya fan cas de la Justicia, sino quan, en lloc de las balansas qu' estan mes ó menos desafinadas, se presenta empunyant un bon garrot.

La mateixa fi tràgica que 'l tinent coronel Ruiz, ha tingut lo comandant de infanteria Puga.

Un cabecilla mambí va entrar en tractes ab ell pera tractar de la sumisió, va donarli una cita, l' infortunat Puga va acudirhi, y ja no va parlarse mes d' ell, fins que una columna va descubrir lo seu cadáver mutilat, en una clariana de la manigua.

Així las gastan aquells salvatges que disfrutan de la protecció dels yankees: héroes de las balas explosivas, de la dinamita... y de las tràgiques ensarronades.

Ara no mes falta que als autors de las traicions sistema Aranguren, tant bon punt se presentin, se 'ls concedeixin creus pensionadas del merít militar.

Entre 'ls soldats de caballeria destinats á Cuba, y pròxims á embarcarse se n' hi troben molts pertanyents á la quinta del 92 y per lo tant pròxims á ser llicenciat com a complets.

¡Qué volen que 'ls diguin!.... Pel cor paternal del ministre de la Guerra deu ser molt bonich aixó de fer passar tots los perills de un naufragi á la vista del Port!....

Lo Secretari d' Estat del govern yankee, ab motiu dels successos de la Habana, va preguntar al embaixador espanyol:

—¿Qué faria Espanya si l' escuadra nort-americana sigüés enviada á la capital de l' isla ab ordre de realisar un desembarcament pera posar coto á la anarquia predominant de la població?

L' embaixador espanyol va respondre:

—L' esquadra nort-americana seria rebuda á tiros.

Fins ara no hi ha noticia de qu' en Moret haja de-
manat lo rellevo del embaixador espanyol als Estats

Units, per haver donat una resposta tan poch conforme ab l' esperit dominant en los goberns de la monarqua.

CARTAS DE FORA.—*Capsanes.*—Figúrinx ab quina rabia ueuen algúns la fusió republicana, que un cacich de aquest poble va amenassar al pare de un jove que hi pertany, sense respecte á qu' es vell, casi cego y mitj impedit, á pretext de que un matí per anar al seu tros, passa com de costum per una finca de aquell, per no haverhi altre camí expedít. ¡Y no obstant, trepitjant al cacicisme un dia ó altre hi arribaré ala República!

* * * *Sampedó.*—No pot figurarse, senyor Director, la presiò que 'l nostre ensotanat exerceix sobre las noyas de aquesta vila afiliadas á la colla de las *Higas de Maria*. Tot lo dia las hi está sobre en lo bon sentit de la paraula, inculcant'ls hi la idea de que no han de anar al ball per res, ni á veure'l siquiera perque diu ell «en los balls s' hi fa corre la rata». Jo no se en cambi si á les rectorías s' hi fa corre 'l gat, que tot podria ser. ¿Sab qu' hem pensat los joves de Sampedó? Organisar en contra de las *Higas de Maria* la confraria de las devotas de *San Pascual Bailón*, comprometentnos tots á no casarnos sino ab noyas que pertanyin á l' última... y las demés que 's contentin ab lo que l' ensotanat puga donarás-hi, que haventse de reparir entre totas serà ben poca cosa. ¡No li sembla?

* * * *Tord.*—Durant las festas de Nadal s' ha fet comèdia, uns representants han sigut noyas molt xulas y 'ls directors un parell de sotanas que no s' mouhen d' entre-mitj d' ell'as. Hi ha que advertir que casi totes passan dels setze y no arriban als vinticinch. Lo bo del cas es que surten, ab trajos que visitos en altres llochs fora del teatre clerical serian taxats d' indecents y 's muden y trasmudan entre bastidores baix la salvaguardia dels dos negres. ¡Si n' tindrán de cuidado perque las solapas se las hi assentin bé! Si n' hi ha alguna que s' avergoñeix de sortir á las taules, ells ab una uncio y caritat evangèlica les empenyan suauament per l' ànca per acabarlas de fè sortir. Durant los entreactes, per dintre fan xerinola, menjant turró y neulas y remullantho ab el zum mes bò. ¡Y algúns pares d' ellas tan tranquil, aguantant la capa! Dels pares tranquils es lo regne del cel y dels ensotanats tranquils los goigs de la terra!

EQUIVOCACIONS

I

—¡Adéu, Llucia!... Hasta més veure.

—¿Vestit de dril? ¿Pero ahont vas?

—La santa patria, per boca del *Boletín Oficial*, acaba de darm'e l' ordre de marxar cap á Ultramar.

—¿Te n' vas á Cuba?

—Així ho sembla: lo govern ha decretat que hi vajin uns quants mils homes, y 'l téu Quim es un de tants.

—¡Es possible! ¡No van dirnos que ja no hi caldría enviar cap més soldat!

—Si que ho deyan!..

—¿Y donchs?

—Filla ¡qué hi farás!... el govern prou s' ho pensava.... pero, res... s' ha equivocat.

—¡Ay Quim del cor!

—Bah! No ploris: tal com està alló d' allá, diu que ab quatre esgarrapadas ho tindré tot arreglat. Establir l' autonomia, tirá 'ls més tossuts á mar, girar quia, pujá al barco y altra volta cap ensa.

—¿M ho promets?

—Pots esperarme ab tota seguretat: lo teu Quim tornarà al poble, aniré junts á Sant Pau, lo rectó 'ns farà l' aspergis y per sempre més, casats!

—Donchs, adéu!

—¡Hasta molt prompte!

—¡Que no t' equivocis!

—¡Cà!

II

En Quim arriba á l' Habana, y sense darli descans l' agregan á una columna qu' està á punt de sortir al camp.

—¿Ahont aném?

—A barallarnos ab aquests caps de pardals que no volen reconéixer la nova legalitat.

—¿No acceptan l' autonomia?

—Ni á tiros!... Son infernals.

—¿Y alló, donchs, que 'l govern deya ab tanta tranquilitat de que ab questa reforma ja estava feta la pau?

—Una cosa es tirar càlculs y un' altra es la realitat... Si es cert que 'l govern s' ho creya, ja ho veus, se va equivocar.

En aixó, de cop i brumm! s'ona una descarga; 'ls soldats contestan á las palpantats, y al cap d' un' hora mortal de lluuya desenfrenada, en Quim, mal ferit del bras y arrassegant lo seu maister, s' encamina al hospital.

III

—¡Lucia!

—Altra vegada á Espanya?

—Qui s' ho havia de pensar!

—No m' esperavas tal volta?

—Qué t diré jo!... La vritat... com vas enyà aquella carta dihen que t faltava un bras y que l'sarau de la guerra anava una mica llarg...

de debò, vaig figurarme que no tornarias mai, y es alló... què ha de fer una?

—¡Qué! què vols di?

—M vaig casar.

—Tú casada?

—Fa vuit días.

—Pero no m' vías jurat esperarme?

—Bé m' ho creya; pero... m' vaig equivocar.

En Quim s'aixuga una llàgrima y exclama de baix en baix:

—Jo... l'govern... la pobra Llucia... els d' aquí á Espanya... ls d' allá tots pequèm del mateix modo... itothom s'està equivocant!

C. GUMÀ.

LO NO PROHIBIT

Una apreciable subscriptora nos ruega la inserció de las siguientes líneas: «Con motivo de las »Misiones que se celebran en esta capital, podría preparitse á l's concorrents á ellas la lista de los »llibres prohibidos por la Iglesia, evitándose así »su propagació.»

(Gacetilla d'un diari local.)

Ay, senyora, y què n'va d' equivocada! Ja ho diu vosté que la llista dels llibres prohibits podria repartirsel....

Sembla mentida que ningú l' haja treta del error en qui viu, y fins extranyo que l' periódich que publica la seva petició s'haja prestat á ferli per un paper tan ridicul.

No senyora; entérisen bé y ho veurá: la llista que vosté deixa no pot repartirse.

¿No sab per qué?

Perque son tantas y tantas las obras que l' Iglesia ha prohibit, que la seva llista—que vosté deu figurarse que vindrà á ser un prospecte com un programa de teatro ó ls goigs de la Mare de Déu del Vinyet—ocuparia una pila de tomos, que sols de véurels la tombarian d' espallasses.

¿Qué li sembla? Podria repartirse una llista d' aquest gènero, encare que cada devot anés á l' iglesia provehit d' un carro, per endúrsela?

Vosté devia dirse:—¿Qué pot haver prohibit l' iglesia, total? Set ó vuit dotzenotes de llibres? Pues posant els títuls ab lletra ben menuda, en un paper com un dicim de la rifa n'hi ha prou.

Donchs ja ho veu: la seva llista no pot anar ni ab carro, es á dir ini ab rodas! La proposició de vosté mereix ser posada al costat de la d' aquell senyor que demanant á un escultor una estatua de la primavera y preguntantl l' artista de quin tamañyo la volia, respongué molt serio:

—De tamanyo natural.

L' Iglesia es aixís, senyora. Posada á prohibir, s' hi aficiona de tal manera, que prohibeix tot lo que li vé al davant, solament hi trobi uua paraula, una sílaba, una coma més enllá de l' altra.

De desde que l' concili de Trento establí y Pio V confirmá la Congregació del Index (si n'hi han entrat de mils y mils llibres en aquesta llista), que vosté voldrà fer cabre en un paper d' propòsit per ser repartit á la porta de las iglesias!

Si senyora, si; la Iglesia ho ha prohibit casi tot.

Lo práctic no es demanar la llista dels llibres prohibits. Demani la llista dels no prohibits, que indubtablement ha de ser més curta que l' altra!

Per xó, no s' pensi respectable senyora; l' seus escrúpols, si s' prescindeix de lo difícil que ha de ser obehirlos, me semblan molt justificats.

Sense l' fanal protector d' aquesta llista que ab tan candorosa bona fé demana quèi es capás d' atrevirse á ficar lo bras en lo sach de las víboras ahont la literatura guarda las seves produccions?

¿Llegir en Galdós? ¿Llegir en Valera? ¿En Clarín?.... Y si una, passant los ulls per aquests senyors, peca?

¿Qui sab! No tenint á mà l' Index—la llista que vosté sollicitava—una está exposada á tot. No trobaria gens extrany que alguna de las obras que vosté, innocentment, ha llegit, fos de las prohibidas per la Iglesia.

Si senyora, ja pot alarmarse tant com vulgui; pero es la pura veritat. Lo catàlech dels llibres prohibits es tan llarg, qu' es impossible que vosté—si realment llegeix—no n' hagi llegit mitja dotzena.

—Y pues!—deurà dir esporuguida y senyantse á rahó de deu senyadas per minut:—¿cóm hem d' evitarlo aquest espantós peril?

¿Cóm? Limitantse á llegir las obras sobre las quals, pel seu caràcter, per l' aprobadó del ordinario ó per la respectabilitat del autor, no hi haja duple possible.

—Vol que n' hi indiqui unes quantas?

Desde luego començo per recomanarli un llibre titulat: *El liberalismo es pecado*. Es una obra escrita per un sacerdot y aprobada per l' autoritat eclesiástica; un' obra tan hermosa y de tan santa doctrina, que en la página 21 hi llegirà frasses tan finas y delicades com las següents:

—De consiguiente... ser liberal es más pecado que ser blasfemo, ladrón, adulterio ó homicida... .

Després pot llegir lo *Manual del voluntario carlista*; un'

obreta escrita—diu la dedicatoria—para la sociedad católica, y en la qual hi trobarà párrafos d' aquest tenor:

«Para destruir bien un puente, (pág. 135) lo mejor es derribar los apoyos....»

«Para destruir los puentes de madera se les incendia, empleando para ello el petróleo....» (pág. 139).

... un tren puede hacerse descarrilar colocando bajo los cariles bombas....» (pág. 149).]

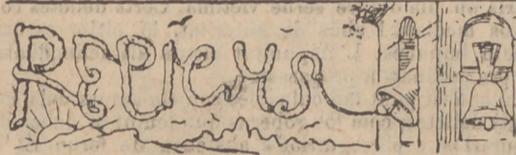
També li recomano *La llave de oro* d'un venerable bisbe, l' pare Claret, que segons notícies arribarà á ser sant; libra tan edificant y piucre com ho testifica aquest tres que copio de la página 32, en que l' autor tracta dels que festejan adelantans feyna:

«El labrador que vendimia la viña antes de estar sazonadas las uvas, hace vino malo, aunque las uvas sean de la mejor calidad; así los novios, aunque sean los dos de muy buen natural, si hacen pascua antes de ramos [ay de ellos]....»

Totas aquestas obras senyora, li puch assegurar, no son al Index.

Pot, donchs, llegirlas ab tota tranquilitat... sobre tot si no te fillas ni fills menors de vinticinch anys.

FANTÁSTICH.

ESDÉ que n' Silvela ha fet ali ab en Pidal; desde que admet los serveys de tots los Pantorrillas de las provincias, erigintlos en *quefas* de las taifas conservadoras; desde que sacrifica ideas, principis, propòsits y compromisos al afany de conquistar lo poder, pot ben dirse que s' ha posat al nivell de n' Romero Robledo.

No hi ha mes que una diferencia. Xulo per xulo, en Romero Robledo té mes gracia.

Al arcaïc de Mataró van sustituirlo fent veure que s' havia rebut la seva dimissió, sent aixís qu' ell declarà una y mil vegadas que no l' havia presentada, y que si la tal dimissió existia era falsa.

Al arcalde del Vendrell y al de Gandesa varen fersoli insinuacions de que dimitissen, y havents'hi negat, se diu que s' ha simulat un' acta en la que consta que havian presentat la dimissió.

Aquestas maniobras son ja l' última paraula del sistema de la trampa y del desenfadado.

¡Oh frescura sens igual!

¡Oh gran tupé de n' Sagasta!

¡De quin modo n' has crescut que avuy dia tot ho tapas!....

Ara resulta que n' Jaumet, fill y hereu del rey de las húngaras, no gasta gayre salut.

Canteu, canteu ninetas que l' Jaume està malalt, té mal á las potetas y l' pit li fa molt mal.

Sí, senyors, sí: l' pit. Estussega molt y hasta diuhen que s' tapa. Casi no li queda mes remey que fer lo que aconsellava l' Doctor Mendoza á un jugador de billar que s' trobava en lo mateix cas de n' Jaumet.

—Home aixó ray!... —li va dir —Si s' tapa, jugui per taula.

A n' en pobre Jaumet, los metjes li han aconsellat que s' deixi de fer els soldats per Russia, qual clima per ell es massa fret, y que se n' vaja á passar l' hivern á Nissa.

A Nissa trobarà una temperatura suau y un esclat de donas guapas, capassas d' enarbolar al fredolich mes perdut. Si ab aixó no li passa l' fret, no té mes remey que venirse'n á Espanya, probant d' alsar alguna partida.

Y un cop aquí tingui la seguretat de que li escafàrem l' esquena.

El *Noticiero* cada dia mes interessant. Ultimament ha publicat un extracte biogràfic, ab punts y ribets de fulla de serveys, dels frares que predicen la missió en las iglesias de Barcelona, agrupantlos per ordres, es á dir: per quadrillas.

Creguin que n' hi ha per enternirse, sobre tot quan tractant del jesuita Padre Ladrón de Guevara, diu fent un calembur: «Este Padre Ladrón realmente roba el conrazón á los que le oyen.»

Aixó ray que s' cordin l' hermilla.

Lo travail de informació del *Noticiero*, en la forma en qu' està fet, vè á equiparar als propagandistes de la trona ab los toreros, ab los cómics, ab los militars que surten á campanya y ab los homes públichs. Es lo culiu á tot drap de la vanitat mundanal. Es lo principi de un match de nou gènero, que podrá pendre las mateixas proporcions que las travessas en las carreras de caballs, y las apostas mútuas en los Frontons y en las Academias de billar.

Ja hi ha qui s' interessa mes pels jesuitas, que no pels agustins, mes pels filipenses que pels escolapis, mes pels dominicos que pels caputxins. No falta sino que s' expendeixin papeletes de diversos colors corresponents á las diverses ordres á que pertanyen els predicadors de la missió, guanyant aquells qu' en un dia donat, portin major número de devots á rebre la sagrada comunión.

Ab una combinació per l' istil y ejudanthi l' *Noticiero*, no duptin que l' èxit de la missió seria colossal. Hasta l' s' impfós hi anirán per veure si s' guanyavan quatre ó cinch drets per duro.

Una nota de la setmana.

Ab motiu de las interrupcions de las líneas férreas, dimecres á Barcelona faltavan cinch correus del extranger. No hi ha que ponderar los perjudicis que la falta de correus ocasiona al comers y á la industria en una ciutat de la importància de la nostra.

Y ara un contrast. Lo dimecres á ca'n Justin se servian ostras frescas rebudas de França.

¿Cóm se comprén que no poguessen passar las cartas pel mateix camí que havían passat las ostras frescas?

Sols s' explica de una manera, y es que l' administració del restaurant de França estarà mes ben montada que l' administració de correus d' Espanya.

Se diu que n' Silvela ha de venir á Barcelona, no com a polítich, sino com a advocat consultor de la Companya de França.

En Planas, en Tort y Martorell y en Silvela! Ara sí que podém dir que Deu l' s' cría y ells s' ajuntan.

Reparin sino com en Silvela, tan aerrat á l' idea de la selecció, al últim, políticament, ha fet també suspensió de pagos.

Diu un periódich que l' govern ha perdut la costüm de prescindir de las formalitats de la subasta en la contractació dels serveys públichs.

Aixó fa que tots aquests serveys, s' adjudiquin sempre als amics dels ministres, que, com no tenen competidors... etc., etc., etc.

Y ara no extranyin que al país li costi tot un ull de la cara, ó millor dit, tots dos ulls. Per això s' ha quedat cego, y vels'hi aquí explicat perque no s' fixa ni veu aquests escandalosos abusos.

Llegeixo:

«Apoyado por el general Weyler, dícese que presenta su candidatura á la diputación á Cortes por Palma de Mallorca D. Jaime Guardiola.»

No m' vé res de nou.

Els que coneixen intimament al general Weyler asseguran que mes s' estima un quart que un sant. No té, donchs, res d' extrany que tingui tanta afició á las guardiolas.

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Bo-ca.
- 2.ª ANAGRAMA.—Cremat—Mercat
- 3.ª GEROGLÍFICH.—Si vas no vens.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Pepet Panxeta, Un empípat, Enamorat de un bon dot, Pau Pamplina y J. Etzavara; n' han endavinadas 2, Nena mimada, Raspa-polí y Simón de l' Orni; y 1 només Pau Comellas, Antón dels raves y Un Vascongat.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Cusi del Nap, M. Pubill, J. Aubert Manent, M. B. (a) Serapió, A. Congost y Sanz, N. Trapet, Figaro, M. Patrella, A. de la Gloria y R. Roigé:—Lo qu' envian aquesta setmana no fa per cosa.

Ciutadans Perinyo Gírac, Enamorat de Poch, Sisket D. Paila, C. Reus M., Nut, Devot de Sant Hilari, C. Torruella, Salviet de Cadaqués, J. Staramsa y Pepet Panxeta:—Inserarem alguna cosa de lo que ns' envian.

Ciutadans J. P. Biancafort: Ab lo que varem dir sobre l' particular, creyem que ja n' hi ha prou.—A. Brown: No te condicions literaries—S' i' vinent. Tindrém present lo que 'ns diu.—J. Rius, lector: Gracias per la noticia que 'ns dona.—F. Comas: La composició va bastant bé, y en una forma o altra l' aprofitarem.—J. Carvalho N.: No va.—Antón del Singlot: Las dos composicions son buixetas.—Gounella poètic: S' hauria de fer tota nova.—Ruy de Gorch: N' aprofitarem alguns.—L' avi Riera: Veurem de aprofitarlas.—Victor: Lo dibuix no poédm aprofitarlo.—J. Ferré Roig: Aprofitaré algnas amoroosas.—A. Llimoner: Li doném las gracies per l' envío.—Salvador Bonavia: Mirarem d' insertarho.—S. Borrut Soler: No 'ns fa 'l pes: es molt enfarragada.—M. Girona: Es fluixa.—B. Sedano (San Luis Cuba): Lo sentiu del seu article no està del tot conforme ab las nostres opinions.—David de Valls: No va prou bé.—A. Martí: Repassila bé y veurà que la forma es defectuosa. Y es llàstima, perque l' pensament va bé.

ANTONI LÓPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

